

mange virksomheder gør meget for at holde på kvalificerede medarbejdere, men det er svært med efterlønnen som et attraktivt alternativ til at gå på arbejde. Efterlønnen er faktisk så attraktiv, at virksomhederne ganske enkelt ikke kan holde på medarbejderne.

Lad mig citere fra »Arbejdsmarkedspolitisk Agenda«, hvor Jørn Neergaard Larsen fra Dansk Arbejdsgiverforening skriver en ganske udmærket leder. Han starter med at citere fra regeringens budgetredegørelse fra maj i år, altså for et par måneder siden, og dér skriver regeringen selv:

»Omvendt vil en permanent lavere tilbage-trækningsalder mindske det samlede arbejdsudbud og dermed den samlede velstand i samfundet.« Så det er altså regeringen egne ord: Hvis vi ikke passer på, vil vi mindske den samlede velstand i samfundet.

Og så fortsætter han:

»Det har ikke skortet på opfordringer fra uafhængige økonomer til at tage fat på efterlønnen, og en overgang så det ud til, at regeringen i det mindste havde mod til at hilse en åben debat velkommen. Men kun en kort overgang. Nu føres debatten igen fra skyttegravene, og der tales kun om, hvad der *ikke* skal ske. Det er slut med at tale om, hvad der er behov for at gøre.

Efterlønsordningen har startet et holdnings-skred i befolkningens pensionsønsker. 60 år er på vej til at blive den nye pensionsalder. Ordningen koster allerede 13 mia. kr., og udgifterne er støt på vej opad. Det er senest sandsynliggjort i Morgenavisen Jyllands-Posten og Sonars undersøgelse i denne uge. Finansministeren håber på, at de ældre årgange kan overtales til at blive på arbejdsmarkedet på trods af efterlønnen. Det kan man da håbe, men håb og henstillinger er ikke nok til at dæmme op for det store skred, som efterlønnen har skabt. Det er ganske enkelt ikke nok med selektive indgreb og lappeløsninger, så længe det offentlige står parat med et tilbud, det kan være svært at sige nej til: Op til 135.000 kr. om året for at holde op med at arbejde.

I debatten forsvares efterlønsordningen ofte med, at den ikke koster noget særligt, da de personer, der går på efterløn, i stedet ville have været arbejdsløse. Men sådan er det ikke. En permanent reduktion af arbejdsstyrken fører til en lige så stor reduktion af beskæftigelsen og dermed af samfundets velstand. Det er, hvad finansministeren skrev i sin budgetredegørelse.

Ønsker vi virkelig at bruge vores velstand på at sikre velfungerende medarbejdere i gode stillinger ret til at lade sig pensionere allerede som 60-årige?«

Jeg vil godt have lov til at gøre de ord til mine egne, for jeg synes ikke, det kan siges ret meget mere præcist.

Troldmandens lærling må igen erkende, at det er lettere at starte en gaveregn, end det er at stoppe den igen. Efterlønnen var og er en midlertidig ordning, og hvis vi ikke fastholder det princip, så betyder det reelt, at pensionsalderen bliver nedsat fra 67 til 60 år.

Nu har ordningen kørt længe og længe nok, og udviklingen på arbejdsmarkedet kræver, at vi gør et eller andet, helst stopper ordningen igen, men vel at mærke: stopper tilgangen til ordningen. Hvis Folketinget ikke tør andet, så sæt i det mindste en dato for, hvornår man vil stoppe tilgangen til ordningen, for prognoserne viser tydeligt, hvordan udviklingen vil blive på arbejdsmarkedet, og det er nødvendigt, at der bliver gjort noget; det er kun et spørgsmål om, hvilken dato man fastsætter.

Det var i virkeligheden også det, som finansministeren gav udtryk for i dagens radioavis, hvor jeg kunne forstå, at regeringen i finanslovforhandlingerne spiller ud med, at der ikke skal afsættes flere penge til efterlønsordningen. Og hvis man ikke ønsker at afsætte flere penge til efterlønsordningen, må det jo alt andet lige betyde, at regeringen er klar til at lave et stop for tilgangen. Det kunne være interessant at høre ministerens kommentar til det.

Til gengæld for et stop for tilgangen til efterløn vil det være hensigtsmæssigt med langt bedre muligheder for pensionsopsparing, også til f.eks. en delvis tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet.

Det skal efter Fremskridtspartiets mening desuden være nemmere at blive førtidspensioneret, hvis man er nedslidt og ikke længere er arbejdsdygtig. Det er vores opfattelse, at det er urimeligt, at mange ældre kæmper og kæmper i årevis for at blive godkendt til at kunne gå på førtidspension. Det er ikke rimeligt, at de skal føre den kamp. Det ville være rimeligt, at man dér slækkede lidt på kravene og gav en reelt større mulighed for, at de kunne trække sig tilbage, hvis man er nedslidt.

Hvis vi ikke stopper tilgangen til efterlønsordningen, så vil samfundet i de kommende år være plaget af stadig stigende udgifter til efterløn, og der er ingen argumenter, der kan legiti-